

INFORMACJA

dot. przechowywania i magazynowania fajerwerków i materiałów pirotechnicznych

Zgodnie z treścią ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego¹ wyroby pirotechniczne są jedną z odmian materiałów wybuchowych, będących materiałem lub mieszaniną materiałów przewidzianych do wytwarzania ciepła, światła, dźwięku, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów w wyniku samopodtrzymującej, egzotermicznej reakcji chemicznej.

Na wstępie należy zaznaczyć, że wskazane wyroby podlegają kompleksowemu unormowaniu w przepisach europejskich i krajowych. I tak: materiały wybuchowe podlegają klasyfikacji wynikającej z umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR) sporządzonej w Genewie dnia 30 września 1957 r.², która określa materiały niebezpieczne łącznie z kryteriami klasyfikacyjnymi, stosowaniem opakowań, oznakowań, a także nalepek ostrzegawczych.

Każdy materiał niebezpieczny posiada w klasyfikacji:

- numer UN (numer czterocyfrowy, poprzedzony literami UN np. UN 0334);
- nazwę przewozową (nazwa materiału przyporządkowana numerowi UN np. ognie sztuczne);
- kod klasyfikacyjny (symbol cyfrowo-literowy, zawierający podklasę i grupę zgodności materiału i przedmiotu wybuchowego, np. 1.4S).

Na gruncie prawa polskiego obrót wskazanymi towarami jest uregulowany przez ustawę z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym³ oraz przywołaną na wstępie ustawę z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. Zgodnie z treścią ustawy (przywołanej jako druga), nabywanie, używanie, przechowywanie oraz wytwarzanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego metodą „in situ” (np.: wytwarzanie na miejscu pokazu) wymaga pozwolenia wydawanego przez wojewodę właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy. Ustawa wymienia jednak również (w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. a-c, pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. a) wyroby pirotechniczne, co do których nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia na nabywanie, używanie, przechowywanie oraz wytwarzanie metodą „in situ”.

Wymogi bezpieczeństwa sprzedaży i magazynowania wyrobów pirotechnicznych wynikają z niżej wymienionych aktów prawnych:

- rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji, transporcie

¹ t. j. Dz. U. z 2017 r., poz. 283, z późn. zm.

² Dz. U. z 2015 r., poz. 882

³ t. j. Dz. U. z 2017 r., poz. 290, z późn. zm.

wewnątrzzakładowym oraz obrocie materiałów wybuchowych, w tym wyrobów pirotechnicznych⁴;

- rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów⁵;
- rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 27 października 2010 r. w sprawie pomieszczeń magazynowych i obiektów do przechowywania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym⁶.

Przepisy precyzyjnie określają:

- pomieszczenia sklepowe - przeznaczone do realizacji bezpośredniej stałej sprzedaży;
- pomieszczenia zaplecza - przeznaczone do przechowywania ilości wyrobów pirotechnicznych zapewniających ciągłość sprzedaży;
- pomieszczenia magazynowe - przystosowane do składowania wyrobów pirotechnicznych o masie ponad 1000 kg brutto (wraz z opakowaniem), nieprzerwanie przez co najmniej 90 dni w roku oraz do sprzedaży wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy 4, wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do użytku teatralnego klasy T2 oraz pozostałych wyrobów pirotechnicznych klasy P2;
- doraźnej sprzedaży – przeznaczone do realizacji okolicznościowej sprzedaży wyrobów pirotechnicznych widowiskowych, nie dłużej niż 21 dni w roku.

W pomieszczeniach sklepowych i pomieszczeniach zaplecza mogą znajdować się wyłącznie wyroby pirotechniczne widowiskowe klasy 1, 2 i 3, wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego klasy T1 podlegające reglamentacji oraz pozostałe wyroby pirotechniczne klasy P1, w ilościach nieprzekraczających 1000 kg brutto ich łącznej masy, odpowiednio dla każdego z tych pomieszczeń.

W pomieszczeniach doraźnej sprzedaży mogą znajdować się wyłącznie wyroby pirotechniczne widowiskowe klasy 1, 2 i 3, w ilości nieprzekraczającej 300 kg brutto ich łącznej masy.

Prowadzenie sprzedaży wyrobów pirotechnicznych w innych obiektach handlowych musi odbywać się wyłącznie na wyodrębnionych do tego celu stoiskach, bez możliwości sprzedaży samoobsługowej.

Wymagania eksploatacyjne tych pomieszczeń obejmują:

- wyposażenie w podręczny sprzęt gaśniczy dostosowany do zagrożenia stwarzanego przez wyroby;
- konstrukcję zabezpieczającą przechowywane materiały przed dostępem osób nieuprawnionych;
- system wentylacji wyciągowej;
- drzwi ewakuacyjne otwierające się na zewnątrz w wyniku pchnięcia lub rozsuwające się po stronie zewnętrznej pomieszczenia;

---

⁴ t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 262

⁵ Dz. U. Nr 109, poz. 719

⁶ Dz. U. Nr 222, poz. 1451

- półki, regały i inne wyposażenie pomieszczeń winny być wykonane z materiałów trudnopalnych, uniemożliwiających w czasie pożaru wytwarzanie toksycznych związków zagrażających życiu i zdrowiu ludzi.

Wymagania dotyczące pomieszczeń magazynowych określa *rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 27 października 2010 r. w sprawie pomieszczeń magazynowych i obiektów do przechowywania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym*.

Przepisy wyróżniają:

- magazyny bazowe obejmujące obiekty magazynowe, w których przechowuje się materiały wybuchowe wytworzone w zakładzie produkcyjnym lub przeznaczone do obrotu;
- magazyny podręczne obejmujące pomieszczenia przemysłowe, laboratoryjne, sklepowe, rusznikarnie, w których przechowuje się materiały wybuchowe wytworzone w zakładzie produkcyjnym lub przeznaczone do obrotu, w ilościach niestwarzających istotnego zagrożenia;
- magazyny polowe – zajmujące wydzielony i oznaczony teren.

Odnosząc się do magazynów bazowych oraz podręcznych wskazać należy, że przepis cyt. rozporządzenia wyraźnie wskazuje na możliwość składowania tych materiałów w budynkach jednokondygnacyjnych.

Wskazane rozporządzenie określa również wymagania eksploatacyjne obiektów magazynowych, które m.in. powinny być właściwie zlokalizowane, wykonane z materiałów niepalnych, spełniać wymagania PN w zakresie elektryczności antystatycznej i być wyposażone w odpowiednie drzwi ewakuacyjne.

W tym miejscu należy wskazać, iż załącznik do *rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 marca 2009 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie instytucji wydających opinie o możliwości spełnienia warunków technicznych i organizacyjnych podczas wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym* (Dz. U. Nr 53, poz. 437) określa instytucje uprawnione do wydawania opinii o możliwości spełnienia warunków technicznych i organizacyjnych, zapewniających prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej (...).

Regulacja nakłada na przedsiębiorców prowadzących obiekty magazynowe określone obowiązki, w tym:

- wymóg przechowywania wyrobów pirotechnicznych posiadających certyfikaty, właściwie opakowanych i oznakowanych;
- zapewnienie wymaganej ochrony obiektu magazynowego;
- przechowywanie opakowań z wyrobami w miejscach do tego przeznaczonych, w sposób uniemożliwiający ich przypadkowe przemieszczanie lub deformowanie.

Regulacje prawne dotyczące zasad i warunków obrotu wyrobami pirotechnicznymi obejmują także kwestię odpowiedzialności karnej za przestępstwo określone w art. 36 i 37 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, art. 164 i art. 171 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny⁷, bądź wykroczenie

⁷ t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1137, z późn. zm.

określone w art. 60¹ § 1 i 3 oraz art. 83 § 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń⁸ (zwanej dalej k.w.).

Podsumowując, należy stwierdzić, że wszystkie wprowadzone na polski rynek materiały pirotechniczne podlegają kompleksowej i szczegółowej regulacji.

Wskazać należy, że nadzór nad prawidłowym obrotem wyrobami pirotechnicznymi, co do których nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie lub ich używanie sprawują - stosownie do swoich kompetencji - Inspekcja Pracy i wojewodowie zgodnie z zapisem art. 62zc ust. 2 pkt 2 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Na podstawie ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym⁹ na terenie poszczególnych województw mogą obowiązywać, w ramach tzw. prawa miejscowego, dodatkowe uregulowania prawne w tym zakresie. Przepisy tego typu, o zbliżonej na terytorium RP treści, wprowadzają zakaz używania w miejscach publicznych petard oraz innych środków pirotechnicznych z wyłączeniem ograniczeń w dniach 31 grudnia i 1 stycznia każdego roku. Nie wszystkie jednak województwa w Polsce posiadają analogiczne przepisy w związku z czym należy uważać, że przy braku przepisów prawa lokalnego zastosowanie mają wyłącznie regulacje prawne w randze wskazanych powyżej ustaw. Zgodnie z treścią przywołanych powyżej aktów prawnych, używanie petard oraz innych środków pirotechnicznych, poza obostrzeniami wynikającymi z prawa miejscowego, nie jest prawnie zabronione.

Każdego roku w okresie Świąteczno-Noworocznym wojewodowie na podstawie lokalnej analizy ryzyka wprowadzają rozporządzenia porządkowe ograniczające używanie materiałów i wyrobów pirotechnicznych.

Biorąc pod uwagę powyższe, działania Policji związane z kontrolą zasad użytkowania materiałów pirotechnicznych dotyczą głównie sprawdzenia legalności obrotu dostępnych w sprzedaży fajerwerków i petard oraz pełnoletności osób dokonujących zakupu towarów.

Tym samym, o ile właściwa terytorialnie rada gminy uchwaliła przepisy odnoszące się do zakazu stosowania petard w dni inne niż przez nią wskazane, to uznać należy, że każdy kto nie stosuje się do przepisów prawa miejscowego w tym zakresie popełnia wykroczenie z art. 54 k.w. Jeżeli natomiast rada gminy nie uchwaliła przedmiotowych przepisów, to działania Policji mogą być ukierunkowane przede wszystkim na ocenę, czy korzystanie z przedmiotowych wyrobów narusza przepisy określone w:

- art. 51 k.w. (zakłócanie spokoju, porządku publicznego lub spoczynku nocnego);
- art. 52 § 1 k.w. (udział w zgromadzeniu posiadając przy sobie materiały pirotechniczne);
- art. 83 k.w. (nieostrożne obchodzenie się z materiałami wybuchowymi, łatwo zapalnymi lub substancjami promieniotwórczymi, wykraczanie przeciwko przepisom o wyrobie, sprzedaży, przechowywaniu, używaniu lub przewożeniu takich materiałów);
- art. 107 k.w. (złośliwe niepokojenie);

⁸ t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1094, z późn. zm.

⁹ t. j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1875

- art. 145 k.w. (zaśmiecenie miejsca dostępnego dla publiczności).

Wskazane czyny – zabronione jako wykroczenia – podlegają odpowiednio karze aresztu, ograniczenia wolności, grzywny lub nagany.

Istotnym jest także podniesienie kwestii występowania negatywnych skutków użytkowania materiałów pirotechnicznych na środowisko.

Zgodnie z ustawą z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska¹⁰, ustawą z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska¹¹, ustawą z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie¹² - ocena konsekwencji występowania ewentualnych szkód w środowisku oraz podejmowanie działań zapobiegawczych lub naprawczych ciąży na organach ochrony środowiska.

Zadania Policji w tym zakresie ograniczają się głównie do udzielenia pomocy Wojewódzkiemu Inspektorowi Ochrony Środowiska, gdy jest to niezbędne do prawidłowego wykonania czynności kontrolnych (art. 10a ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska).

Mając na uwadze fakt, że używanie w sposób nieodpowiedzialny środków pirotechnicznych może wiązać się z narażeniem zwierząt na cierpienie, niezmiernie istotnym jest wskazanie, że zwierzę zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt¹³, nie może być traktowane jak rzecz i należy się jemu humanitarne traktowanie, jak też ochrona i opieka.

Przepisy przywołanej ustawy odnoszą się m. in. do wskazania szeregu zachowań niezgodnych z prawem i podlegających ściganiu karnemu, a odnoszących się do traktowania zwierząt, w tym znęcania się nad zwierzętami.

Ustawa wskazuje na przykłady zachowań zabronionych, a w tym na zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpienia zwierzętom, a w szczególności umyślne zranienie lub okaleczenie zwierzęcia, niestanowiące dozwolonego prawem zabiegu lub doświadczenia na zwierzęciu.

Kary, zgodnie z treścią art. 35 i 37 ustawy o ochronie zwierząt, jakie ustawodawca przewidział za powyżej wskazane zachowania uzależnione są od sposobu zachowania sprawcy i tego, czy dopuścił się popełnienia wykroczenia, czy też przestępstwa.

Ustawa Kodeks wykroczeń w art. 78 również penalizuje zachowanie polegające na drażnieniu lub płoszeniu zwierzęcia doprowadzając do tego, że staje się ono niebezpieczne.

Opracowano w Biurze Prewencji KGP	Warszawa, 7 grudnia 2017 r.
Wyk.: - podinsp. Arkadiusz Michalski - st. asp. Marcin Kołdys	
NACZELNIK Wydziału Prewencji Biura Prewencji Komendy Głównej Policji mł. insp. Robert KUMOR	DYREKTOR Biura Prewencji Komendy Głównej Policji insp. Dariusz MINKIEWICZ

¹⁰ t. j. Dz. U. z 2017 r., poz. 519, z późn. zm.

¹¹ t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1688, z późn. zm.

¹² Dz. U. z 2014 r., poz. 1789, z późn. zm.

¹³ Dz. U. z 2017 r., poz. 1840